

РЕШЕНИЕ

№ 12993

гр. София, 26.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 20.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3843** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр.Исперих“ ООД, подадена чрез адв.К. Г. – САК, срещу изричен отказ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/ за заплащане на лихва на оспорващото дружество в размер на 888,96 лева, обективиран в Решение № 000030-3473/25.03.2024г. на ответника.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен. От фактическа страна излага, че притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в обект в [населено място], [улица]. Лицензът бил издаден въз основа на издадено от изпълнителния директор на НАП Решение за издаване на лиценз по чл.17, ал.1, т.1 от Закона за хазарта /ЗХ/ № 000030-7373/16.08.2022г., като с решението била определена за внасяне държавна такса в размер на 25 000 лева. С платежно нареждане от 18.08.2022г. дружеството заплатило таксата, независимо, че считало, че същата не се дължи.

По искане на дружеството за връщане на заплатената такса, с Решение № 000030-10395/05.12.2022г. таксата била възстановена като недължимо платена, но не била възстановена дължимата лихва за периода от плащането на таксата до нейното връщане на 23.12.2022г. От дружеството било подадено нарочно искане за това, което било оставено без уважение с обжалваното решение.

Така постановеният изричен отказ жалбоподателят намира за

незаконосъобразен, тъй като ответникът не е съобразил нормата на чл.129, ал.6 ДОПК, прилагаща се на основание чл.46, ал.2 ЗНА. Посочва, че доколкото в ЗХ липсва уредба на хипотезите на връщане на недължимо платени суми, приложение следва да намери ДОПК като пречка за това би имало единствено, ако ЗХ изключваше дължимостта на лихвите, а такава разпоредба в него не е предвидена. При условията на евентуалност намира, че лихвата е дължима на основание чл.84 ЗЗД. Обосновава, че няма пречка лихвата да бъде търсена в отделно производство. Претендира присъждане на направените по производството разноски. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. От адв.Г. са депозиран писмени бележки по съществуването на спора.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.С. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна по съображенията, изложени в мотивите на оспореното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност възразява срещу прекомерността на заплащаното от оспорващия адвокатско възнаграждение. Допълнителни съображения по съществуването на спора излага в писмени бележки, които представя.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че на оспорващото дружество въз основа на Решение № 000030-7373/16.08.2022г. на изпълнителния директор на НАП е издаден лиценз за организиране на хазартни игри в игрална зала за срок от 5 години за обект в [населено място], ул.В. А.“ № 23.

За издаване на лиценз на дружеството са определени от страна на НАП държавна такса по чл.30, ал.1 ЗХ в размер на 7500 лева и държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лева с оглед обстоятелството, че лицензът е издаден за срок от 5 години.

Не се оспорва и обстоятелството, че дружеството е внесло така определените такси с платежно нареждане от 18.08.2022г.

С искане вх.№ 94-К-417/11.10.2022г. дружеството е поискало от ответника възстановяване на платената такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лева като недължима с оглед това, че подлежи на облагане с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, на основание чл.30, ал.7 ЗХ, която разпоредба към настоящия момент е отменена.

След извършена проверка, при която е установено, че към 01.12.2022г. дружеството няма изискуеми публични задължения, на основание чл.4б от Закона за държавните такси с Решение № 000030-10395/05.12.2022г. на изпълнителния директор на НАП, искането за възстановяване на недължимо платената такса в размер на 25 000 лева е уважено.

С вх.№ 26-Г-6723.02.2024г. оспорващото дружество завело в НАП искане до изпълнителния й директор за плащане на лихва върху върнати недължимо платени такси. В искането се посочва, че възстановената недължимо платена такса с Решение № 000030-10395/05.12.2022г. на изпълнителния директор на НАП е върната на 23.12.2023г. При връщането на сумата обаче, ответникът не се съобразил с

разпоредбата на чл.129, ал.6 ДОПК, постановяваща, че недължимо внесени суми се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. Тази разпоредба според жалбоподателя е приложима на основание чл.46, ал.2 ЗНА, доколкото в ЗХ липсва изрична уредба по въпроса за лихвите върху надвзети или неоснователно определени такси като същевременно в специалния закон липсва разпоредба, изрично изключваща дължимостта на лихвите.

Последвало е издаването на оспорения акт, съобщен на оспорващото дружество на 25.03.2024г. по електронен път. Жалбата срещу него е подадена по електронен път на 05.04.2024г. /доказателства на л.29 по делото/.

За да постанови оспорения отказ ответникът е приел, че чл.129, ал.6 ДОПК в случая е неприложим на основание чл.46, ал.2 ЗНА, тъй като при и по повод дейностите по надзор върху хазарта изпълнителният директор на НАП действа в качеството си на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта, а не в качеството на орган по приходите, каквато е предвидената в чл.129, ал.6 ДОПК хипотеза. Освен това е посочил, че дружеството е разполагало с възможността да оспори Решение № 000030-10395/05.12.2022г., с което е възстановена недължимо внесената такса, от която възможност то не се е възползвало, нито от негова страна е подадено искане за допълване на този акт. С оглед това, че този акт е влязъл в сила, последващите претенции на организатора са определени като недопустими.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу изричен отказ на административен орган да издаде поискания от жалбоподателя акт, обективиран в оспореното решение, което го определя като индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК. С оглед неблагоприятното засягане на правната сфера на оспорващия е налице правен интерес от търсената съдебна защита като правото на оспорване е упражнено в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

В чл.30 от Закона за хазарта /ЗХ/ са регламентирани размерите на дължимите държавни такси за издаване на лиценз за организиране на различните видове хазартни игри.

Тези такси са публично държавно вземане по см. на чл.162, ал.2, т.3 ДОПК, както и лихвите върху тях – чл.162, ал.2, т.9 ДОПК. Според чл.163, ал.3 ДОПК публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго, а съгласно чл.165 ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Според чл.166 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, като ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК, като ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета

на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация.

С изменението на Закона за хазарта, обн.ДВ, бр.108 от 2023г., в сила от 01.01.2024г., чл.92 от него предвижда, че декларирането и установяването на променливата част от таксите по чл.30, ал.3 и 4 се извършват по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Декларацията по чл.30, ал.8 е изпълнително основание по смисъла на чл.209, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Издадените актове се обжалват по реда на същия кодекс – ал.1. Според ал.2 на с.р. за неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение и лихви за забава се прилага чл.166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение и лихви, държавните такси по ал.1 и лихвите, имуществените санкции и глобите по влезли в сила наказателни постановления за нарушения по този закон подлежат на събиране по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Член 19 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс се прилага съответно. – ал.3. Според ал.4 на чл.92 ЗХ недължимо платени или събрани суми по ал.1 - 3 и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Видно от съдържанието на правната норма тя не обхваща държавните такси по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ.

В § 22 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. обаче, в ал.3 от него е предвидено, че дължимата еднократна част от таксата, определена по ал.1 – таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024г. при условията и по реда на чл.92 от Закона за хазарта. Аналогично § 21, ал.3 ПЗРЗДБРБ за 2024г. изрично препраща към чл.92 ЗХ за условията и реда за внасянето на държавната такса по чл.30, ал.5 ЗХ.

Следователно макар в чл.92 ЗХ да не е уреден изрично редът за декларирането и внасянето на таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ, съответно възстановяването на недължимо платени или събрани суми във връзка с тях, то е налице изрично препращане по силата на посочените разпоредби - § 21 и § 22 ПЗРЗДБРБ за 2024г.

Следователно по отношение на недължимо платени или събрани суми за държавни такси редът за възстановяването им е този по ДОПК – ал.4 на чл.92 ЗХ. Това е приложимият ред и за акцесорното вземане за законната лихва за недължимо платени по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ такси - Глава 16 „Особени производства“, Раздел I „Прихващане и възстановяване“, чл.128 - чл.132 на ДОПК, но за вземания /главница-такса и/или лихва/, възникнали след влизане в сила на посоченото изменение - 01.01.2024г., сред които процесното не е.

По отношение на искането за възстановяване на недължимо заплатена държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ и лихвата върху нея за период, предхождащ изменението, влязло в сила на 01.01.2024г., приложим е редът по АПК. Упражнявайки правомощията си ответникът е издал Решение № 000030-10395/05.12.2022г., с което е уважил искането на дружеството за възстановяване на недължимо внесената от него на 18.08.2022г. държавна такса. Законната лихва върху тази сума се явява имуществена вреда - обезщетение за забава от изпълнението на незаконосъобразен индивидуален административен акт – Решение № 000030-7373/16.08.2022г., което е станало изискуемо с отмяната му в посочената част с решението от 05.12.2022г. Редът за обезщетяване на тази вреда е по ЗОДОВ, а не чрез оспорване на отказа за възстановяване на законната лихва по реда на ДОПК, с каквото искане е бил сезиран ответникът. От правомощието на ответника да постанови акт, с който да възстанови

неоснователно събраната сума /арг. от чл.46 ЗДТ вр. чл.16 ЗХ/ произтича и правомощието му да се произнесе по искането за заплащане на лихва върху нея.

Въз основа на горното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, в предписаната от закона форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, поради което представлява законосъобразен административен акт, по отношение на който не е налице основание за отмяна по чл.146 АПК, съответно жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 100 лева на основание чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр.Исперих“ ООД срещу изричен отказ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за заплащане на лихва на оспорващото дружество в размер на 888,96 лева, обективиран в Решение № 000030-3473/25.03.2024г.

ОСЪЖДА „КАЗИНО ЕСКЕЙП гр.Исперих“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: